

1. Держави-учасниці визнають, що неповноцінна в розумовому чи фізичному відношенні дитина повинна провадити повноцінне і достойне життя в умовах, які забезпечували б її гідність, сприяли її упевненості в собі і полегшували б її активну участь у житті суспільства.

2. Держави-учасниці визнають право неповноцінної дитини на особливу турботу і заохочують та забезпечують за умови наявності ресурсів дитини, яка має на це право, та тим, хто відповідає за неї, допомоги, про яку подано просьбу і яка відповідає станові дитини та становищу її батьків чи інших осіб, які забезпечують піклування про дитину.

3. На визнання особливих потреб неповноцінної дитини допомога відповідно до пункту 2 цієї статті надається, по можливості, безплатно з урахуванням фінансових ресурсів батьків чи інших осіб, які забезпечують піклування про дитину, і мають на меті забезпечення неповноцінній дитині ефективного доступу до послуг у галузі освіти, професійної підготовки, медичного обслуговування, відновлення здоров'я, підготовки до трудової діяльності та доступу до засобів відпочинку в такий спосіб, який веде до найбільш повного по можливості, залучення дитини до соціального життя та досягнення розвитку її особистості, включаючи культурний і духовний розвиток дитини.

4. Держави-учасниці сприяють у дусі міжнародного співробітництва обмінові відповідною інформацією в галузі профілактичної охорони здоров'я та медичного, психологічного і функціонального лікування неповноцінних дітей, включаючи поширення інформації про методи реабілітації, загальноосвітньої і професійної підготовки, а також доступ до цієї інформації, з тим щоб дати змогу державам-учасницям

поліпшити свої можливості та знання і розширити свій досвід у цій галузі. У зв'язку з цим особлива увага повинна приділятися потребам країн, що розвиваються.

Стаття 24

1. Держави-учасниці визнають право дитини на користування найбільш досконалими послугами системи охорони здоров'я і засобами лікування хвороб та відновлення здоров'я. Держави-учасниці прагнуть забезпечити, щоб ні одна дитина не була позбавлена свого права на доступ до подібних послуг системи охорони здоров'я.

2. Держави-учасниці добиваються повного здійснення цього права і, зокрема, вживають необхідних заходів для:

а) зниження рівнів смертності немовлят і дитячої смертності;

б) забезпечення надання необхідної медичної допомоги та охорони здоров'я всіх дітей з приділенням першочергової уваги розвитку первинної медико-санітарної допомоги;

в) боротьби з хворобами і недоїданням, утому числі в рамках первинної медико-санітарної допомоги, шляхом, окрім іншого, застосування легкодоступної технології і надання достатньо поживного продовольства та чистої питної води, беручи до уваги небезпеку й ризик забруднення навколишнього середовища;

г) надання матерям належних послуг у галузі охорони здоров'я в допологовий і післяпологовий періоди;

д) забезпечення обізнаності всіх верств, зокрема батьків і дітей, про здоров'я і харчування дітей, переваги грудного годування, гігієну, санітарію життєвого середовища дитини і запобігання нещасним випадкам, а також їх доступу до освіти та їх підтримання у використанні таких знань;

е) розвиток освітньої роботи та послуг у галузі профілактичної медичної допомоги і планування розмірів сім'ї.

3. Держави-учасниці вживають будь-яких ефективних заходів з метою ліквідації традиційної практики, яка негативно впливає на здоров'я дітей.

4. Держави-учасниці зобов'язуються заохочувати міжнародне співробітництво і розвивати його з метою поступового досягнення повного здійснення права, яке визнається в цій статті. У зв'язку з цим особлива увага повинна приділятися потребам країн, що розвиваються.

Стаття 25

Держави-учасниці визнають право дитини, відданій компетентними органами на піклування з метою догляду за нею,